

lišných smluv, musil býti rozkládán na tyto své právnícké prvky a kdyby pro každý z nich měla platiti odlišná soudní příslušnost. Podle § 88 druhý odstavec j. n. mohou v místě platebním býti podány všechny žaloby z dotyčného obchodu, nejen tedy o kupní cenu, nýbrž i o vedlejší nároky, jež souvisí hospodářsky s obchodem, pro něž bylo založeno fakturové sudiště. V souzeném případě jest tu fakturové sudiště.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Jest přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že u soudu faktury podle § 88, druhý odstavec, j. n. mohou býti podány na rozdíl od prvního odstavce téhož paragrafu nejen žaloby uvedené v tomto prvním odstavci, nýbrž veškeré žaloby z obchodů, o něž jde (srovnej Hora, Československé civilní právo procesní, 3. vydání I, str. 192 a Neumann, komentář k § 88 j. n.). To platí i pro žalobu, jíž se žalobkyně domáhá vrácení prodaného zboží, uplatňujíc právo k odstoupení od smlouvy, jež bylo ujednáno tím, že si žalobkyně vyhradila právo vlastnické k prodanému zboží až do jeho zaplacení (srovnej rozhodnutí čis. 7704 sb. n. s.). Prozatím jde jen o řešení otázky, zda žalobkyně může u soudu faktury uplatňovati také právo na vrácení zboží. Zda jí toto právo vůbec přísluší, či nepřisluší, poněvadž prý si vůbec nevyhradila platným způsobem právo vlastnické, musí zůstatí vyhrazeno sporu ve věci hlavní.

Čís. 12008.

**Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čis. 70 ř. zák.
Vyloučení člena ze společenstva lze s jeho souhlasem odvolati.**

(Rozh. ze dne 20. října 1932, Rv II 388/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaném společenstvu výplaty vkladu, tvrdě, že byl usnesením představenstva a dozorčí rady žalovaného společenstva ze dne 30. listopadu 1927 ze společenstva vyloučen. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čis. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem. Dopisem ze dne 30. listopadu 1927 bylo dovolateli ovšem oznámeno, že byl usnesením představenstva a dozorčí rady žalovaného společenstva z téhož dne vyloučen ze společenstva na základě § 5 čis. 3 stanov. Avšak podle zjištění odvolacího soudu, jež dovolatel nenapadá, prohlásil dovolatel začátkem prosince 1927 k přednostovi společenstva, že by zůstal nadále členem, že již nebude pracovati u nečlenů, načež mu přednosta odvětil, že tudíž

věc je tím vyřízena, že zůstane vše při starém. Tento postup přednostův byl schválen představenstvem a dozorčí radou žalovaného společenstva a dovolatel byl nadále považován za člena společenstva a připustil, že se i sám považoval nadále za člena společenstva. Je-li tomu tak, nelze o tom pochybovati, že vyloučení dovolatele ze žalovaného společenstva bylo odvoláno, což se zákonu nijak nepříčí, poněvadž se to stalo za souhlasu dovolatelova. Dovolatel tudíž v pravdě vůbec nepřestal býti členem žalovaného společenstva a nebylo proto zapotřebí nového jeho přijetí na základě písemného prohlášení. Žalobní nárok, jenž se zakládá na usnesení představenstva a dozorčí rady žalovaného společenstva ze dne 30. listopadu 1927 o vyloučení dovolatele ze společenstva, postrádá proto právního podkladu a odvolací soud nepochybil po právní stránce, když jej zamítl.

Čís. 12009.

Právní poměr poštmistra ke státu jest posuzovati jen podle příslušných předpisů správních. Jde-li o nárok státu proti poštmistru o náhradu škody nelze použití ustanovení § 1042 a § 1317 obč. zák.

Podle správních předpisů (nař. min. obch. ze dne 21. června 1910, čís. 118 ř. zák.) ručí poštmistr státu za zavinění vlastní i za zavinění pomocných orgánů, jež sám přijal. Toto ručení poštmistrovo za přijaté jím orgány nemění se nijak za poštmistrovy dovolené.

Žalobní žádání, že nález o náhradě není po právu a že žalobce není náhradou povinen, odpovídá § 89, druhý odstavec, zák. čís. 15/1914.

(Rozh. ze dne 21. října 1932, R I 373/32.)

Žalobci, poštmistru, byla výnosem ředitelství pošt a telegrafů předepsána náhrada škody, jež vzešla poštovní správě tím, že musela hraditi výlohy ve výši 10.745 Kč, jakož i náhrada škody, již by musela poškozeným stranám ještě hraditi. K odůvodnění této ručební povinnosti žalobcovy bylo ve výnosu uvedeno, že žalobce jako poštmistr poštovního úřadu v B. přijal Richarda K-a a jako poštovního posla ho zaměstnával, který pak jako venkovský listonoš zpronevěřil 13.082 Kč 30 h, dále, že žalobce jako přednosta úřadu nedal na to pozor, aby byla ve službě venkovských listonošů vedena příjmní kniha podle § 39 pošt. řádu ze dne 22. září 1916, čís. 317 ř. zák. na rok 1916. Výnosem ministerstva pošt a telegrafů byl odvolání žalobcovo zamítnuto. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu (poštovní správě), by bylo uznáno právem, že nález ředitelství pošt a telegrafů o povinném ručení není po právu a že žalobce není zavázán k náhradě zpronevěřených peněz. Procesní soud první stolice uznal právem, že náhradní nárok přiznaný nálezem ředitelství pošt a telegrafů není z polovice co do důvodu po právu, co do polovice však že po právu jest. Odvolání podal jen žalobce. Odvolací soud ponechal nedotčeným rozsudek prvního soudu, pokud uznal, že nárok přiznaný rozhodnutím ředitelství pošt a telegrafů žalovanému proti žalobci není důvodem polovicí po právu; napadený rozsudek však ve výroku, že řečený nárok